

Κυριακή 17η Αύγούστου 2025

Κυριακή Γ' Ματθαίου.

(Ματθ. 17, 14 – 23).

«οὐδέν ἀδυνατήσει ὑμῖν» (Ματθ. 17, 20).

Μετά από τήν αποκάλυψη τῆς θεϊκῆς φύσης στό ὄρος Θαβώρ κατεβαίνει ὁ Ἰησοῦς στή ζοφερή ἀνθρώπινη πραγματικότητα. Τόν βλέπουμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα κατεβαίνοντας νά συγκρούεται μέ τίς δυνάμεις τοῦ σκότους. Ἔρχεται κοντά Του ἕνας πονεμένος πατέρας, πού τό παιδί του σεληνιάζεται καί ὑποφέρει ἀπό ἕνα φρικτό δαιμόνιο. Ζητάει βοήθεια. Οἱ μαθητές δέν ἔχουν τήν ποιότητα τῆς πίστεως πού χρειάζεται, γιά νά βοηθήσουν. Ἡ μόνη ἐλπίδα πού ἀπομένει εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Ἐκεῖνος μέ τήν ἐξουσία Του ἐκδιώκει τό δαιμόνιο καί θεραπεύει τό παιδί. Οἱ μαθητές ἀποροῦν. Γιατί ἐκεῖνοι δέν κατάφεραν νά ἐπιβληθοῦν στό κακό; Ὁ Κύριος τούς λέγει πώς ἡ ἀπιστία εἶναι ἡ αἰτία κάθε πνευματικῆς ἀδυναμίας. Ἐάν ὅμως ἔχουν πίστη,

ἔστω καί ἐλάχιστη, ἔστω καί σάν τόν σπόρο ἀπό τό σινάπι, τότε μποροῦν νά μετακινήσουν βουνά, τότε «οὐδέν ἀδυνατήσσει ὑμῖν».

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τους μαθητές Του εἶναι μία μεγάλη ἀλήθεια, πού ἐπαληθεύεται ἀπό τήν ἐμπειρία ὅλων τῶν ἐποχῶν. Τό μέγεθος τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Θεό γίνεται δύναμη πού γκρεμίζει ὅλες τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἀπό μόνος του εἶναι ἀδύναμος. Πλάστηκε ἀδύναμος, γιά νά ζητάει τή δύναμη τοῦ Δημιουργοῦ. Ἔτσι γίνεται παντοδύναμος. Ἐκτός Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος νόμισε ὅτι θά γίνει δυνατός μέ τό μυαλό καί τίς πνευματικές του ικανότητες. Ἡ καθημερινότητα, ὅμως, ἀποδεικνύει τό ἀντίθετο. Εἶναι ἀδύναμος μπροστά στόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Εἶναι ἀδύναμος μπροστά στους πειρασμούς καί στίς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου. Εἶναι ἀδύναμος μπροστά στίς συνθήκες τῆς ζωῆς, πού γίνεται πολύ σκληρή γιά ἐκεῖνον. Ἡ ἀδυναμία κάμπτει τόν ἄνθρωπο. Τόν ταπεινώνει. Τόν κάνει νά ὑποφέρει. Ἔτσι ζητάει δύναμη, πού νομίζει ὅτι θά τή βρεῖ στήν ἐπιστήμη καί στήν τεχνολογία. Ἡ πραγματικότητα, ὅμως, δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος

μπορεί νά ἐπιβάλλεται σέ πολλά πράγματα, ἀλλά δέν καταφέρνει νά γίνει πραγματικά δυνατός καί ἐλεύθερος. Ἔτσι παραμένει ὁ μέγας ἠττημένος.

Ἡ ἀναφορά, ὅμως, τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό τόν κάνει δυνατό. Μέσ' ἀπό τή σχέση πού χτίζει μέ τόν Οὐράνιο Πατέρα δυναμώνει ἐσωτερικά. Κατ' ἀρχήν ἀποκτάει τή δύναμη νά μελετάει τόν ἑαυτό του. Προχωράει σέ μία καθαρή ἐνδοσκόπηση, καθώς συγκρίνει τή δική του χαμηλή ποιότητα μέ τό ἀριστεῖο τῆς Θεότητος. Αὐτή ἡ αὐτογνωσία τόν φέρνει σέ μετάνοια. Δημιουργεῖται μέσα του ἡ διάθεση γιά αὐτοβελτίωση. Ξεκινάει ἕναν ἀγώνα κάθαρσης ἀπό τή βρωμιὰ τῆς ἁμαρτίας. Ξεκινάει μία πνευματική πορεία ἀναβάθμισης μέ τήν ἀσκηση τῆς νηστείας, μέ τόν πλοῦτο τῆς μελέτης, μέ τή θυσία τῆς προσφορᾶς καί τῆς ἀγάπης. Ζητάει τή συνδρομή τοῦ Θεοῦ σ' αὐτόν τόν ἀγώνα. Μέ τήν προσευχή καί τή συνέπεια σιγά σιγά γίνεται δυνατός. Ἐλευθερώνεται ἀπό τίς ἐξαρτήσεις, ἀπό τίς χαμερπεῖς ἐπιθυμίες, ἀπό καθετί πού προσβάλλει τήν ἀξιοπρέπειά του καί τήν ξεχωριστή του ποιότητα. Ἄρνεῖται νά ἐξομοιωθεῖ μέ τά ἄλογα κτήνη, μέ τή βρωμιὰ τῆς ἁμαρτίας, διότι ζη-

τάει νά ὁμοιωθεῖ μέ τόν Θεό. Ἡ προσκόλλησις στόν Θεό τόν κάνει δυνατό. Τοῦ δίνει τή δύναμη νά μείνει ἐλεύθερος. Ἡ σχέση ἐμπιστοσύνης καί ἀγάπης μέ τόν Θεό κάνει τόν μικρό ἄνθρωπο κατά χάριν θεό.

Ὁ Κύριος λέγει πρὸς ὅλους: «οὐδέν ἀδυνατήσει ὑμῖν», γιά νά μᾶς δυναμώσει στήν καθημερινή σύγκρουση μέ τόν διάβολο. Στήν καθημερινή μας πορεία δέν ἔχουμε νά παλέψουμε μόνο μέ τόν κακό ἑαυτό μας. Ἔχουμε νά ἀντισταθοῦμε καί στίς ἀμέτρητες, φανερές καί κρυφές ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ. Ὁ μισάνθρωπος ἐχθρός τοῦ Θεοῦ ἐπιβουλεύεται ὅ,τι ἀγαπάει ὁ Θεός. Ἐπειδή ὁ Θεός ἀγαπάει ὑπερβολικά τόν ἄνθρωπο, γι' αὐτό καί ὁ διάβολος μισεῖ ὑπερβολικά τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει ἀπό τίς δαιμονικές ἐπιθέσεις καί εἶναι ἀδύναμος νά ἀντισταθεῖ σ' αὐτές. Αὐτές οἱ ἐπιθέσεις εἶναι πολυποίκιλες καί ἀσταμάτητες. Ἄλλες εἶναι φανερές καί ὀρμητικές. Ἔρχονται μέ τή μορφή τῶν βρώμικων ἐπιθυμιῶν, τῶν ἐξαρτήσεων, τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων καί ρίχνουν τόν ἄνθρωπο σέ πτώσεις σαρκικές, σέ πάθη πλεονεξίας, σέ συγκρούσεις καί σκληρές συμπεριφορές. Ἄλλες εἶναι

μυστικές, ἀθόρυβες ἀλλά ἐξίσου δυνατές. Ἔρχονται
 μέ τή μορφή τῶν λογισμῶν καί τῶν σκέψεων κενοδο-
 ξίας. Δημιουργοῦν, εἰδικά στόν πιστό, μία αἴσθηση
 ὅτι εἶναι ξεχωριστός, ὅτι εἶναι καλύτερος ἀπό τούς
 ἄλλους, ὅτι εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου. Χωρίς τή
 δύναμη τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος κάμπτεται ἀπό τίς
 ἐπιθέσεις αὐτές. Πέφτει στά κατώτατα σκαλοπάτια
 τῆς κακίας. Τραυματίζεται θανάσιμα. Ἀπό τά λάθη
 καί τά πάθη ἡ ζωή του γίνεται ἀφόρητη. Ἡ
 ἀπελπισία ἐγκαθίσταται μέσα του. Ἡ ζωή του γίνε-
 ται ἕνα δράμα, πού ὀδηγεῖται στόν θάνατο πρίν πε-
 θάνει, ὀδηγεῖται στόν ἀφανισμό καί στήν καταστρο-
 φή. Μέσ' ἀπό τή σχέση, ὅμως, μέ τόν Θεό ὁ
 ἄνθρωπος δυναμώνει. Μέ τή συμμετοχή στά μυστή-
 ρια καί μέ τόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς κλείνει τίς πόρτες
 καί τά παράθυρα τῆς ὑπαρξῆς του στόν διάβολο.
 Τοῦ ἀφαιρεῖ τά δικαιώματα πού τοῦ ἔδωσε μέ τήν
 ἁμαρτία. Τόν ἐξορίζει. Τόν μαστιγώνει μέ τήν προ-
 σευχή, τήν ταπείνωση καί τήν ἀρετή. Ἀπό «κοσμο-
 κράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου» τόν καθιστᾷ ἕνα σκου-
 λήκι, ἕνα ἀστεῖο μειράκιο, ἕνα κακόμοιρο πλάσμα,
 πού τρώγεται ἀπό τήν κακία του.

Ὁ Χριστός λέγει: «οὐδέν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν», διότι μαζί του ὁ πιστός νικάει ἀκόμη καί τόν κόσμο. Τό κοινωνικό περιβάλλον καί ὁ κόσμος μισεῖ τόν Χριστό, διότι ἐλέγχεται ἀπό τήν καθαρότητά Του. Ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τό δικαστήριο πού δικάζει τόν κόσμο. Ἀποκαλύπτει τήν κοινωνική ὑποκρισία, τήν ἀδικία, τήν ἀπανθρωπιά, τήν ἀνομία, τό βόλεμα, τή γελοιότητα καί τήν ἀνηθικότητα τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός συγκρούεται μέ τόν κόσμο ὄχι ἐπειδή τό θέλει, ἀλλά ἐπειδή ὁ κόσμος δέν θέλει τόν Χριστό. Σέ ὅσους Τόν ἀγαποῦν βεβαίωσε ὅτι θά τούς μισήσει ὁ κόσμος. Τούς κάλεσε ὅμως νά ἔχουν θάρρος. «Θαρσεῖτε, ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον». Ὅπως ὁ Χριστός νίκησε τόν κόσμο, ἔτσι καί ὁ πιστός νικάει μέ τό ἦθος, τήν ἀπλότητα, τήν καθαρότητα καί τήν ἀρετή ὅλες τίς παγίδες τοῦ κόσμου. Ὁ πιστός δέν δραπετεύει ἀπό τόν κόσμο. Μένει καί ἀντιστέκεται. Ἀντιστέκεται μέ τήν προσευχή, πού γίνεται τό ὄπλο του. Ἀντιστέκεται μέ τή μελέτη καί τήν καλλιέργεια, πού τοῦ χαρίζουν ἀληθινό περιεχόμενο. Ἔτσι, ἀντί νά γίνεται ἔρμαιο τοῦ κόσμου, γίνεται πρότυπο καί ὁδοδείκτης. Ἀντί νά εἶναι

οὐραγός, γίνεται πρωτοπόρος καί ὁδηγός. Δέν ὑπάρχει δύναμη πού νά εἶναι πιό μεγάλη ἀπό τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Πειρασμοί, θλίψεις καί δοκιμασίες ἀπονοῦν καί μειώνονται μπροστά στή δόξα τοῦ Κυρίου. Ὅλα παλεύονται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος συμμαχήσει μέ τόν Θεό.

Ὁ Κύριος λέγει πρὸς ὅλους μας: «οὐδέν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν». Τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατον, ὅταν εἴμαστε μέ τόν Χριστό. Ὁ σκοτεινός ἑαυτός μας, ὁ μισάνθρωπος διάβολος καί ὁ ἀντίχριστος κόσμος ἐξαφανίζονται καί ταπεινώνονται μπροστά στόν Ἰησοῦ. Ὅταν ἔρχεται ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀπογοήτευση, ἡ θλίψη, ἡ κατῆφεια, ἄς θυμόμαστε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ: «οὐδέν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν». Δέν καλούμαστε νά μετακινήσουμε βουνά. Μποροῦμε, ὅμως, νά παρηγορούμαστε ἀπό τή δύναμή Του καί ἀπό τήν ἀπέραντη ἀγάπη Του. Μποροῦμε νά προχωρᾶμε δυναμικά καί χαρούμενα στή ζωή. Ἐφόσον ὁ Κύριος εἶναι μαζί μας, κανείς δέν μπορεί νά εἶναι νικητής ἐναντίον μας. Ἔτσι στόν Θεό θά ἀποδίδουμε τίς εὐχαριστίες καί τή δόξα πού Τοῦ ταιριάζει καί Τοῦ ἀνήκει στό πέρασμα ὅλων τῶν αἰώνων. Ἀμήν.